

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce Č. Č., nar. ...., e.č. ...., státní příslušnost ....., bytem ....., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2011, č. j. ....

t a k t o:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Od ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12.8.2011, č. j. ...., byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

I. Shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[2] Žalovaný zejména zdůraznil, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. V odůvodnění ve vztahu k §12 zákona o azylu uvedl, že z výpovědi žalobce vyplývá, že nikdy neměl problémy se státními orgány své vlasti, tvrdil, že jeho potíže způsobil převoz

neznámého muže a ženy na ..... hranici, aniž si byl žalobce vědom, proč. O pomoc požádal následně pouze městskou policii, šetření mu připadalo zdlouhavé, přesto se na jiný orgán, ani nadřízený, neobrátil.

[3] Žalovaný uzavřel, že žalobce nevyužil další možnosti, které mu k ochraně práv veřejná moc nabízí. V úvahách týkajících se §14a zákona o azylu pak žalovaný opět konstatoval, že v případě nezákonného jednání vůči své osobě může žalobce najít účinnou ochranu u státních orgánů země původu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Žalobce podal včas proti tomuto rozhodnutí žalobu. Především namítl porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3 odst. 4, § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany nesprávně právně kvalifikoval a posoudil skutkový stav jeho případu. Žalobce je přesvědčen, že skutečnosti, jež uvedl, a okolnosti, které během správního řízení vyšly najevo, měly vést k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, nebo alespoň k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

[5] Žalobce shrnul, jaké skutkové okolnosti v průběhu správního řízení uvedl. Vyslovil přesvědčení, že splnil všechny předpoklady podle čl. 4 odst. 5 směrnice Rady č. .... (dále jen „kvalifikační směrnice“). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu „pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady 2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet.“ (podle rozsudku NSS ze dne 30.9.2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, I. část právní věty).

[6] Žalovaný byl dle názoru žalobce za této situace povinen opatřit dostatek důkazů, které by buď potvrdily, nebo vyvrátily jeho tvrzení. Nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že dostatečně zjistil skutkový stav případu. Při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu vycházel z této žádosti, protokolu o pohovoru, informace ..... č. j. .... ze dne 18. 1. 2011 k č. j. .... (dále jen „informace MZV“) a informací obsažených v Infobance ČTK „Země světa, ...“. Přestože uvedl použité podklady svého rozhodnutí, v odůvodnění napadeného rozhodnutí nespécifikoval, ze kterých konkrétních a pro jeho případ relevantních údajů a informací při svém rozhodování vycházel, a proč jej tyto vedly k tomu, že nevyhověl žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný mimo jiné uvedl, že 90% etnických ....., kteří opustili vlast, tak učinili z důvodu hledání pracovních příležitostí. Tyto informace se však nevztahují k případu žalobce. Dále uvedl, že v ..... v současné době neprobíhá ozbrojený konflikt. Opomněl ale zkoumat a vyjádřit se k celkové bezpečnostní situaci v ..... Nezkoumal, nakolik efektivně jsou státní orgány schopné a ochotné chránit práva a právem chráněné zájmy osob zdržujících se na území ....., ani dodržování lidských práv v ..... The World Justice Project, Rule of Law Index 2011 (str. 38, 81) uvádí, že míra efektivnosti trestní spravedlnosti včetně stádia vyšetřování a stíhání trestních činů je velmi nízká (..... je v tomto ohledu 60. nejhůře hodnocenou zemí z 66 posuzovaných států). Výrazné problémy v ..... nastávají i v oblasti ochrany lidských práv, což dokládají i zprávy organizací zabývajících se ochranou lidských práv, např. Human Rights Watch.

[7] Žalobce uvedl, že správní orgán je ze zákona povinen být „procesně aktivní“ (rozsudek NSS ze dne 30.9.2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Tuto povinnost správní orgán nesplnil a předmětné rozhodnutí nelze považovat za objektivní ani správné. Správní orgán zejména nesprávně právně zhodnotil skutkové okolnosti případu.

[8] Dle žalobce je jasné, že byl v zemi původu pronásledován takovým způsobem, že mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a to konkrétně mučení, nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Zároveň je z jeho výpovědi zjevné, že nemohl využít ochrany státu svého původu, protože, ač o takovou ochranu třikrát žádal na policii, nebyla mu poskytnuta. V tomto ohledu nesouhlasí s argumentem správního orgánu, že nevyužil ostatní možnosti, které se mu v ..... nabízely. Jednání jeho pronásledovatelů rozhodně mělo trestněprávní povahu. Navíc není povinností žadatele o azyl ani zákonným předpokladem možnosti udělení azylu či doplňkové ochrany vyčerpat všechny zákonné a dostupné prostředky ochrany v zemi původu, což plyne z dikce ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Jednání neznámých mužů (v žádosti hovoří žalobce o čtyřech mužích, v pohovoru o třech) nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť toto nemělo žádnou souvislost s některým z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Dle názoru žalovaného nelze vdaném případě ani mluvit o tom, že by státní orgány uvedené jednání neznámých osob podporovaly či ho trpěly. Za situace, kdy totožnost osob, které měly žalobce obtěžovat, není známa, je hledání pachatele obtížné. Žalobce nevyčkal na výsledek šetření jeho oznámení na městské policii a spokojil se s odpovědí, že má počkat.

[10] Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce neuváděl žádné azylově relevantní skutečnosti, obstaral si žalovaný k dokreslení situace rovněž informaci MZV čj. .... z 18.1.2011 popisující události z roku 2010 s nastíněním dalšího vývoje v roce 2011. Rovněž otázkou doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu se zabýval v rozsahu, vymezeném tvrzeními žalobce a v rámci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. V průběhu řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Správní orgán má za to, že náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

IV. Průběh řízení před soudem

IV.a) Řízení před Krajským soudem v Brně a rozsudek ze dne 26. 4. 2012, č. j. 56Az 44/2011-24

[11] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 4. 2012, č. j. 56Az 44/2011-24 rozhodnutí žalovaného zrušil bez jednání dle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2004 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) pro vady řízení. Dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný sice poukázal na to, že žalobce nevyužil další možnosti ochrany svých práv, které v zemi původu měl, avšak neuvedl, z jakých podkladů k tomuto závěru dospěl. Odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25.1.2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, dále vyslovil závěr, že žalovaný nesplnil svou povinnost zkoumat důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a uvedeného zákona. Krajský soud uložil žalovanému povinnost zabývat se v dalším řízení dostupností a efektivností ochrany v .....

IV.b) Kasační stížnost žalovaného a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. srpna 2012, č. j. 3 Azs 37/2012-22.

[12] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vyslovil přesvědčení, že krajský soud nesprávně vyložil § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, rovněž § 2 odst. 9 tohoto zákona ignorováním nepřekročitelné podmínky, že žadatel o azyl musí využít ochrany domovského státu v případě hrozby újmy ze strany soukromých osob.

[13] Dále žalovaný krajskému soudu vytkl, že rozhodl bez jednání, přestože k takovému postupu nebyly splněny podmínky. Neexistoval totiž důvod zrušit jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, neboť vycházelo z tvrzení žalobce, který výslovně potvrdil, že na ochranu městské policie před soukromými osobami nepočkal, takže o těchto osobách, jejichž pronásledování se obával, nelze hovořit jako o nestátních původcích pronásledování ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o azylu.

[14] Dle žalovaného o tom, že žádné azylově významné důvody v případě žalobce neexistovaly, svědčí skutečnost, že žalobce ponechal v zemi původu manželku a syna. Dále konstatoval, že z výpovědi samotného žalobce vyplývá odůvodněný předpoklad, že v .... existuje dostatečná úroveň státem poskytované ochrany proti činnosti třetích osob.

[15] Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl rozsudkem ze dne 30. srpna 2012, č. j. 3 Azs 37/2012-22. Kasační stížnost shledal důvodnou a rozsudek krajského soudu zrušil.

[16] Nejvyšší správní soud mimo jiné podrobně popsal skutkový stav věci vyplývající z tvrzení žalobce. Konstatoval, že skutkový děj představuje řetězec vesměs neprokazatelných událostí. Shrnul, že „za převoz neznámých lidí na hranice ..... žalobce ohrožovali neznámí muži, před kterými se rozhodl uniknout nejprve do jiného města, kde ho neznámí muži opět našli a znovu napadli. Teprve toto druhé napadení oznámil městské policii, nemá o tom o všem žádné doklady. Následně bez problémů odjel do ..., kde žil mezi neznámými lidmi (bezdomovci), odkud ho v neznámém kamionu

neznámí řidiči odvezli na neznámé místo, kde mu poradili a pomohli neznámí lidé se dostat do azylového zařízení. Neznámý je i důvod, pro který chtěli neznámí lidé převézt na hranice ..... V souvislosti s tvrzenou povahou ohrožení žalobce zůstala nevysvětlena zůstala rovněž skutečnost, jak je možné, že jeho manželka a syn mohli, zůstali v ..... na snadno zjistitelném místě, u jeho tchýně. “

[17] Nejvyšší správní soud zdůraznil, že žalobce nepředložil žádné doklady o případných žádostech a oznámeních jeho napadení .

[18] Dále konstatoval, že krajský soud vyšel z toho, že „žalobce tvrdil prokazatelné skutečnosti, jimiž se správní orgán dostatečně nezabýval. Z přehledu skutkových tvrzení žalobce ovšem nevyplyvá, že jím tvrzené skutečnosti vůbec nastaly. Neurčitá tvrzení žalobce navíc ani neumožňují jejich dokazování, zejména když žalobce ještě víc zkomplikoval důkazní situaci tím, že nepředložil žádné doklady o využití možnosti ochrany před vznikem relevantní újmy dostupnými vnitrostátními prostředky. Stěžovatel se právem dovolává stabilní judikatury tohoto soudu (viz rozsudky ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, nebo ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75). Ze skutkových tvrzení samotného žalobce lze přinejmenším dovodit, že tuto možnost nevyčerpal, pokud na ni rovnou nerezignoval, jak lze dovozovat například z toho, že celé měsíce nereagoval na údajné rozsáhlé poškození jeho majetku zapálením jeho domu a osobního automobilu.“

[19] Nejvyšší správní soud dále vytkl krajskému soudu, že jednostranně vyložil také smysl rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107. Uvedl, že „ve prospěch žadatele o mezinárodní či doplňkovou ochranu je jistě třeba vykládat povinnost správního orgánu posuzovat na základě skutečností, které žadatel uvede nebo které v řízení vyjdou najevo, podmínky pro poskytnutí takové ochrany. Pochybovat nelze ani o tom, že závěr správního orgánu o zamítnutí příslušných forem mezinárodní ochrany musí být řádně zdůvodněn. Jestliže ovšem správní orgán, vycházející z tvrzení žadatele, neprovedl další rozsáhlé dokazování žadatelových zjevně účelových a neurčitých tvrzení, nelze z toho dovozovat, že by své povinnosti zanedbal. Stěžovatel dokazoval víc, než žalobce navrhoval, a z citovaného rozhodnutí stěžovatele o zamítnutí žádosti žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany zcela přesně vyplývá, na základě jakých zjištění rozhodl, z čeho dovodil neexistenci azylově významných důvodů na straně žalobce a z čeho naopak vyplývá možnost domáhat se ochrany vnitrostátními prostředky, kterou žalobce ani nevyužil, pokud o ni vůbec žádal.“

[20] Nejvyšší správní soud dále shrnul právní úpravu problematiky mezinárodní ochrany citoval znění §2 odst. 9, §14a a §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, zdůraznil, že zákon o azylu je nutno vykládat v souladu se Směrnicí Rady 2004/83/ES ze dne 20. dubna 2004 (tzv. „kvalifikační směrnici“). Citoval čl. 4 odst. 5) uvedené směrnice, který stanoví, ve kterých případech se nevyžadují k prokázání prohlášení žadatele o mezinárodní ochranu důkazy: [„a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil; b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí; c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele; d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možném čase,

ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil; e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele“].

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti uzavřel, že *„za popsanych okolností nelze v neprospěch žadatele o mezinárodní ochranu vykládat situaci, kdy nelze určité tvrzení takového žadatele doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy. Tento závěr představuje stabilní argumentaci Nejvyššího správního soudu, viz například rozsudek ze dne 30.9.2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, nelze jej však aplikovat na posuzovaný případ. Žalobce se totiž žádnou ze shora uvedených povinností ani nepokusil splnit.“*

[22] Nejvyšší správní soud se dále zabýval problematikou, za jakých okolností mohou být nestátní subjekty původci pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Poukázal na to že pro posouzení dostatečnosti ochrany ze strany státu, kam má být žadatel vrácen, platí pravidlo uvedené v čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát, či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. K tomu viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57.

[23] Nejvyšší správní soud s odkazem na právní úpravu uzavřel, že *„.....V tomto směru ovšem nelze považovat za věrohodné žádné z žalobcových tvrzení, ať již se jedná o údajnou hrozbu ze strany soukromých osob nebo nedostupnost vnitrostátní ochrany. Žalobce nepředložil žádný důkaz o tom, že mu vůbec vznikla nebo hrozila nějaká újma, dokonce ani nepochybně významné zničení jeho majetku v Oš (dům a osobní automobil) nikomu nenahlásil a jeho tvrzení o této události a jejích souvislostech (pomoc neznámým lidem a neznámými lidmi, napadení neznámými muži) nelze žádným způsobem prověřit.“*

[24] Dále Nejvyšší správní soud přisvědčil kasační námitce žalovaného, že pro rozhodnutí soudu bez nařízení jednání nebyly splněny podmínky, neboť napadené rozhodnutí netrpělo ani nepřezkoumatelností, ani nedošlo k tak zásadní vadě řízení před správním orgánem, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

V. Nové posouzení věci Krajským soudem v Brně

[25] Po zrušení rozsudku Krajský soud v Brně nařídil ve věci jednání, které proběhla dne 15. 5. 2013. Žalobce se k jednání nedostavil, předvolání k jednání mu bylo doručeno fiktivně - vyvěšením na úřední desce soudu podle §50 odst. 2 o. s. ř., neboť žalobce nebyl na adrese propustky, kde se má zdržovat, (.....) zastižen. Písemnost nebylo možno odevzdat osobě, která by byla oprávněna ji přijmout, a nebylo možno ji vhodit do domovní nebo jiné schránky. Zástupkyně žalovaného setrvala na dosavadním stanovisku žalovaného k věci a navrhla zamítnutí žaloby.

[26] Zdejší soud v mezích žalobních bodů opakovaně přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Vyšel přitom z obsahu správního spisu. V souladu s §110 odst. 4 s.ř.s. se řídil právním názorem vyloveným Nejvyšším správním soudem. Shledal, **že žaloba není důvodná.**

[27] Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení §2 odst. 1 a 4, §3, § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalovaný v řízení postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, správně vyhodnotil skutkový stav, který zjistil v potřebném rozsahu. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru k žádosti mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly s ohledem na jeho tvrzení objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci postupoval s cílem zjistit důkladně skutkový stav věci, provedl dostatečné dokazování, jeho rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobcem.

[28] Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Vzhledem k tomu soud shledal nedůvodnou rovněž námitku porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

[29] Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce, státní příslušník ....., podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 1. 8. 2011. Žalobce tvrdil, že zemi původu opustil dne 25.2.2011, protože se obával o svůj život. Problémy začal mít v souvislosti s tím, že v červnu 2010 odvezl přes ..... hranici muže a ženu, kteří u jeho domu v Oši nařikali, že je chce někdo zabít a prosili ho, aby je odvezl. Vyhověl jim, bezplatně je odvezl svým vozem, který používal pro výkon povolání taxikáře. Když se vrátil domů a auto zaparkoval, přijeli k jeho domu neznámí muži středoasijského vzhledu. Začali ho bít, ale on jim utekl. V žádosti uváděl, že se jednalo o tři muže, při pohovoru tvrdil, že byli čtyři. Následně mu v jeho nepřítomnosti zapálili auto i dům. Soused mu řekl, že ho chtějí zabít. Odjel tedy do Běskey, kde požádal o pomoc ministerstvo vnitra. Nikdo mu ale nepomohl a ti to muži jej našli i tam, i když se skrýval a měnil místa bydliště. Vždycky před nimi stačil utéci. Na policii se byl informovat asi třikrát, ale vždy mu řekli, že musí počkat. Na prokuraturu ani jiné instančně vyšší státní orgány se s žádostí o pomoc neobrátil. Netuší, kdo ti muži byli a co po něm chtěli, neví, kdo byli lidé, kterým pomohl. Proto odletěl do ..... kde žil s bezdomovci. Při podání žádosti uvedl, že jednou mu do .....zavolala sestra, že ti muži mají známé v ..... a mohou ho najít. Při pohovoru pak tvrdil, že ho sestra upozornila, že muži jej hledají i tam. Požádal ... řidiče, aby ho odvezl kamionem do ČR, kam ilegálně, bez dokladů, vstoupil dne 20.7.2011. V ČR je poprvé, jde o jeho cílovou zemi. V případě návratu do vlasti se obává o svůj život. Obává se rovněž o život manželky a syna, chtěl by je přivést do ČR. Oba je dva dny před zmínovanými událostmi odvezl ke tchýni do ....., neboť synovi začaly tříměsíční prázdniny. Následně své rodinné příslušníky o všem informoval a řekl, aby zůstali v ..... kde žijí dodnes. S žádnými problémy se tam nesetkali.

[30] Krajský soud se plně ztotožnil s názory a závěry Nejvyššího správního soudu, na které v plném rozsahu odkazuje. Vycházel rovněž z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, čj. 5 Azs 6/2010-107, podle kterého *„Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“*

[31] Krajský soud především konstatuje, že tvrzení žalobce o hrozbě ze strany soukromých osob a nedostupnosti vnitrostátní ochrany, nelze považovat za věrohodné . (Viz závěry Nejvyššího správního soudu citované v odst. [29] odůvodnění).

[32] Pokud se týká námitek žalobce, že žalovaný nesplnil svou povinnost být procesně aktivní a zkoumat relevantní skutečnosti, které se vážou k jeho případu, soud je neshledal důvodnými. Odkazuje na odst. [25] odůvodnění, kde je opět citováno ze zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[33] Krajský soud konstatuje, že se rovněž shoduje s názorem Nejvyššího správního soudu, že tvrzení žalobce *„...neobsahovalo žádný hodnověrný podklad pro úvahu o existenci důvodů pro poskytnutí azylové nebo doplňkové ochrany, respektive tvrzení nebylo pro svou neurčitost vůbec způsobilé stát se základem jakéhokoli dokazování azylově významného skutkového děje. Přitom je třeba pamatovat na to, že rozsah dokazování v řízení o udělení mezinárodní ochrany je podmíněn relevantním tvrzením žadatele, srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60. Žádná prokazatelná tvrzení nebyla ze strany žalobce k dispozici a správní orgán, právě proto, aby dostal svým povinnostem dle § 2, § 3 správního řádu, nemohl za takové situace užít jiný důkaz, než dostupné oficiální informace o zemi původu žalobce, významné z hlediska posuzování podmínek pro přiznání mezinárodní nebo doplňkové ochrany, neboť žádný jiný důkaz v této věci neexistoval a nikdo takový důkaz ani nenavrhoval. Rozhodně nepřicházelo v úvahu dokazovat nebo vyvracet neznámé skutečnosti o neznámých lidech a situacích, respektive se zabývat okolnostmi, k jejichž existenci žalobce neposkytl žádné podklady vědomě nebo proto, že žádné neměl.“*

VI. Závěr a náklady řízení

[34] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Žalovaný nepochybil, pokud žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Jelikož v řízení nevyšly najevo jakékoliv vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[35] Výrok o náhradě nákladů soudního řízení před Krajským soudem v Brně i před Nejvyšším správním soudem v rámci řízení o kasační stížnosti vychází z ust. § 60 odst. 1

a §110 odst. 3 s.ř.s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených plně úspěšný účastník proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zrušili Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátil-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v dalším rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, náhrada nákladů řízení příslušela, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, (k dotazu soudu to uvedla zástupkyně žalovaného), a proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Totéž se týkalo i nákladů řízení o kasační stížnosti, kdy žalovaný byl i v této fázi soudního řízení úspěšný (jeho kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyhověl), a tedy by mu příslušela jejich náhrada. Jelikož žalovanému nevznikly ani v této fázi řízení žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, soud mu nepřiznal jejich náhradu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 15. května 2013

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu